

Малката царица

(Английска приказка)

Една баба ден и нощ мислеше, как да стане богата. Но както и да желаше тя това, както и да мечтаеше, богатството не дохождаше при нея. И защото тя не мислеше за нищо друго на света и странеше от хората, с нея се случи чудна история: сърдцето ѝ замре в гърдите и бабичката не го усещаше вече да бие. Една сутрин, когато тя стана, усети, че и ръцете я болят, кръста не можеше да си изправи, а краката ѝ бяха като вджрвени.

— Що за чудо? — помисли си бабата, — ни ръце, ни крака, ни пръсти ме слушат. Дали старостта ме не издебна? ... Какво да правя сега? Трябва да взема някого да ме слуша. Ала за това трябва пари! ... Не! Аз ще направя друго: ще взема внучката си Ели, дъщеря на умрелия ми син. Седем деца са те на майка си, и аз ще ѝ направя добро, като прибера едното.

Речено — свършено.

Бедната вдовица не искаше да даде Ели, защото тя беше такава послушна, добра и весела, че сърдцето ѝ се радваше, когато я гледаше. Но у тях беше такава сиромашия, щото нямаше какво да прави.

И ето малката Ели се пресели при баба си, а тя веднага ѝ посочи метлата и ѝ каза:

— Хайде, измети стаята и двора!

Ели измете стаята, измете и двора, отиде при баба си и ѝ каза:

— Свърших, бабо.

— Добре. Вземи сега парцалче, та изтрий масите, столовете, и прозорците.

Свърши Ели и това ѝ каза:

— И това свърших, бабо!